

Joe hrál hlídaný v jejich domě
Že chtěli z něj mít génia
Dali mu nástroj a v pokoji směl mít všechno kromě
Televize, rádia
Hudbu zvenčí nesměl znát, byla mu zatajená
Poslouchal jen meluzínu v zádveří
Oni bohatli a pouštěli ven jeho noty a ty snášely se
Jako vločky sněhu lidem podél páteří
Jednou ale kdosi se sluchátky v kapse kabátu
Řekl: „Poslechni si tohle!“ A dal mu Tokátu
A fugu D-mol Kterou Bach ohlodal kůr
Slyšíš ten tón
Slyšíš ten tón
Slyšíš ten tón
Slyšíš...

V hotelu někde u dálnice
Umýval pak nádobí
Kdosi hudbyznalý našel v jeho partiturách
Otisk Bacha rádoby
Vzali mu nástroj, a řekli: „Už nejsi jedinečný, a teď zmiz!
A nezapomeň, žádné noty, už nesmíš hrát“
A on odolával i když ta touha po skládání
Ho bolela jak hřeby v houslích tolikrát
Až jednou někdo přitáh do hotelu staré piáno
Ta bíločerná náruč objala mu srdce a ráno
Zas měl hlavu plnou harmonií
Zas slyší ten tón
Slyší ten tón
Slyší ten tón
Slyší...

Na stavbě cesty divočinou
Pak na klávesy přestat myslet chtěl
A dřinou z hlavy vyháněl vzpomínání
Jak u klavíru na hotelu sklízí potlesk ze svých děl
Když mu tehdy bylo nejlíp dva stíny minulosti
Ve skladu mu prsty zpřerážely ocelí
Občas vracívá se jejich smích a jejich ústa:
„Jen si vzývej Bacha ať ti rány zacelí!“
Ale i když nemoh hrát tak zpíval o tom že se nevzdává
Tady píseň končí, dál už běžte sami, čeká vás
hudebník, kterému nakonec vezmou i hlas
Jen slyší ten tón
Slyší ten tón
Slyší ten tón
Slyší...